

Narod, ki svojih
verskih in zasluž-
nih mož ne časti,
jih res vreden ni.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Letna naročnina:
na posamezni naslov
30 din, na skupni 24 din,
za inozemstvo 72 din,
z „M. listom“ 100 din,
za Ameriko 2 dolare
Štev. položnice 11-306
Najmanjši oglas 15 din.
Rokopise ne vračamo.

Uredništvo: Sobota, Križeva ul. 4

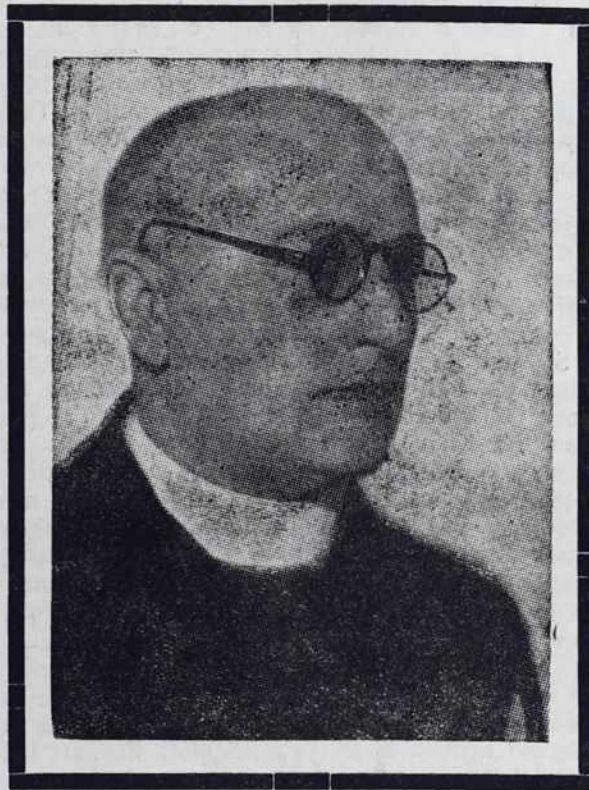
Izhajajo vsak četrtek za naslednjo nedeljo

Uprava: Črensovec

Dr. ANTON KOROŠEC

voditelj slovenskega
naroda, predsednik
senata in prosvetni
minister

je dne 14. decembra
1940. v Beogradu
za vedno zatisnil
svoje oči

V najtežjih časih splošne evropske zmede je Jugoslavijo in prav posebej še slovenski narod zadela bridka vest, da je nenadoma umrl v Beogradu dr. Korošec, ki je svoj slovenski narod privedel s čudovito državniško modrostjo iz suženjstva v svobodo. Slovenski narod je ob tej bridki novici preplašen obstal: Kaj bo sedaj z nami? Kajti vsa veličina dr. Koroščeve osebe se je zablestela in zažarela ravno sedaj, ko smo ga tako nenadoma izgubili, da ga menda res ni bilo človeka v Sloveniji, ki mu ne bi navrele solze v oči ob strašni novici: umrl je dr. Korošec — Mojzes slovenskega naroda. On, ki je bil resničen in vidni predstavnik vse slovenske narodne skupnosti, je omahnil in njegovo blago srce, ki je svoj narod tako pristrčno ljubilo, je nehalo biti.

Vest o nenadni smrti dr. Korošca se je bliskovito raznesla po Beogradu in vsej Jugoslaviji. Prav posebej je zajela slovenski narod splošna žalost za človekom, ki je imel neizmerne zasluge za svoj narod in domovino.

Voditelj in politik, ki je sicer tiho in skromno živel med svojim narodom, je tudi tiho in brez velikega šuma prenehal sam živeti.

† Dr. Anton Korošec in Slovenska Krajina

V dr. Korošci je Slovenska Krajina zgubila oči. Z očinskih lübenijov jo je lübo i ta lübezen je v njegovom srci počivala na odličnem mestu.

Spoznali smo se na Šijancovej primiciji pri sv. Križi. Bio sem bogoslovec, tretjeletnik. Naslednje leto je primicirao on i pri sv. Križi spletene niti je potrdilo z vabilom na svojo primicijo. Jaz sam na žalost ne mogo priti, bio sem zadržani. Hodili pa so na njo moji kolegi, že pokojni Slepec, Divjak, Baša i Kühar i na njoj so napravili tesne zveze s Slovenci prek Müre.

Komaj sam bio nastavljeni za kaplana na Tišini, me je že obiskao s pokojnim našim voditelom dr. Ivanocijom. Te zveze so rodile v naših mladih izobražencih veliko lübezen do materne reči i nas navdüşavale za borbo, da, kak njegove borbe prek Müre, tak naše borbe v Slov. Krajini, priborijo slovenskomi narodi pravice, ki njemi idejo. Kda se je rodila Jugoslavija i je njegova majniška deklaracija šla svojo zmagovito pot po Sloveniji, je prišla tudi v Slov. Krajino i dobila lepo številu podpisov.

Kda sam zavolo svoje lübezni do naroda ogrizavanja sovražnikov prišo pred vojaški prekri sod v Lendavi, je dr. Korošec, kak predsednik Narodnoga Vječa v Zagrebi, poslao na Vogrsko oster protest proti mojoj nameravanoj usmrtilvi.

V novoj državi je njegovo srce z vsem žarom svoje lübezni čuvalo našo Slovensko Krajino i njoj tudi vsestransko pomagalo. Nikaj hasnovitoga se ne zgodilo pri nas, kde ime dr. Korošca ne bi bilo poleg. Most prek Müre, železnica, popolna gimnazija, slovenska meščanska šola v Lendavi, okrožno sodišče, delavski dom i vse druge važnejše ustanove nosijo na sebi pečat dr. Korošcove lübezni. Kda smo že zgüblali vüpanje nad pridobitvijov okroznoga sodišča v Soboti, je zmagala njegova odločitev. Čeravno so se Slo-

venci prek Müre z vsemi močmi potegüvali za okrožno sodišče, je pokojni dr. Korošec zastavo svojo reč za nas, za brate, ki so jezero let živeali brezi pravic, potegno se je za nje, da njim poplača njihovo vernost, ki so jo skazali s tem, da so ohranili svoje slovenstvo i tak pripomogli okrepi obrezano steblo slovenskega naroda.

Što je bio tisti, ki je stopo na branik našega slovenstva, kda so šteli neštetni našo Slovensko Krajino odtrgati od matere Slovenije? Dr. Korošec! Na, od navdüşenja vihernom zborovanji v Soboti i na veličastnom tabori v Črensovcih, je njegov slovenski düh premagao protivnika, slovenstva i naše Krajine, ki je ostala združena s svojimi brati. Što je delio z nami veselje ob 20 letnici osloboditve Slovenske Krajine? Dr. Korošec! On je prek dvajsetijezernej vnožini našega lüstva pokazao, kak trbe lübiti narod i kak trbe delati za njega. Njegova najvećka jakost je bila nesebična lübezen. To je vsikdar kazao do nas. Nešteto darov je poslao našemi dijaštvi i da glavno tajništvo banovinske JRZ vodi naš človek, je dr. Korošcovo delo.

Kelikokrat bi se radi drügi vrinoli v naš kraj i postali poslanci Slovenske Krajine. Dr. Korošec je to vsikdar preprečo i ne dovalo, da bi drügi zastopali Slovensko Krajino kak edino njeni rojaki. Njegov pravični düh je zahtevao, naj naši domači lüdje pridejo do službe i do kriüha i se ne izpodrinjavajo.

Kda smo meli pred tremi leti širitelski sestanek v V. Dolencih, nam je poslao pozdrav i povdarjao, naj se ne silimo z vpe-lavanjom knižne slovenščine v naše liste, naj čuvamo naše kinče, lepe slovenske izvaze za knižno slovenščino i naj naši starejši lüdje majo v svojoj domačoj reči dūševno hrano.

Prišla so, kak vsikdar v politiki, tudi nesoglasja. Ne v načelih, ar Slovenska Krajina ne nikdar zapüstila pot krščanske

politike, nego v načini borbe, v pridobivanju uspehov, pomoči, šteto naj dobi narod. Pri vsakem človekem deli nastanejo človeške nevošččnosti in neprilike. Tak tudi v politiki. Kda nam se število ognjotvemi tomi, je dr. Korošec bio tisti, ki mi toga ne dovoli. „Ljubezen mora biti pripravljena na žrtve in če je potrebno tudi na smrt,“ mi je odgovoril pa me zadržal.

Vsiki, pri vsakoj reči je bio plemeniti pa širokosrčen! Vsiki ga je bila sama ljubezen tudi te, kda se je včasih na zvuna kazao trdoga. Mro je na bojišči politike, kak mi je sam povdarjao, da politik more mreti na bojišči. Tu ga je dojšla smrt i njemi zastavila plemenito srce, ki je Slov. Krajino tak ljubilo!

Naj v miri počiva pri dobrom Bogi naš veliki ljubiteo i oča našega naroda, ki ga je tak nesebično lübo i njemi delio pravice. Mi pa vsi v globokoj zahvalnosti molimo za njegovo dušo.

Klekl Jožef, bivši poslanec.

Pred zatonom življenja

Večer pred svojo smrtjo je dr. Korošec prisostvoval predstavi v beograjskem gledališču. Z njim je bil tudi njegov kabinetni šef senator dr. Nikola Pavlič. Dr. Korošec je bil izredno dobre volje, razigran in veder. Na njegovem nasmejanem obrazu ni bilo opaziti nobene spremembe. Sam ni niti malo tožil o kakih bolečinah. Po končani predstavi se je vrnil na svoje stanovanje in mu je pri tem slovenski orožnik, kaplar Kralj, ki je že bil dalj časa pri njem v službi, pomagal sleči. Ko sta se poslovila, mu je dr. Korošec rekel: „Hvala lepa, lahko noč!“ To so bile tudi zadnje besede slovenskega voditelja, ki so nam znane.

Dr. Korošec mirno spi...

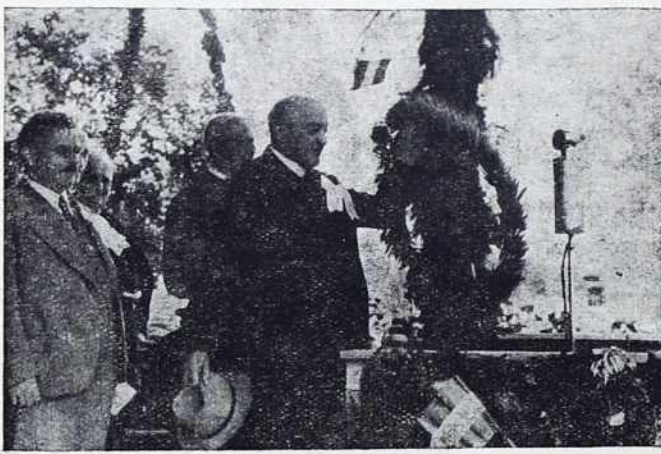
V soboto zjutraj 14. dec. okrog šestih je prišel na njegovo stanovanje najprej njegov večletni bravec, ki ga je pokojni dr. Korošec vsled številne družine podpiral. Potrkal je na vrata njegove spalnice, toda odgovora ni bilo. Misleč, da še dr. Korošec spi, — bil sicer je ob tem času že buden in se je vedno oglašil — zato se je bravec nekaj časa sprehajal po hodniku, nato pa znova potrkal na vrata, toda odgovora ni bilo. Tedaj je poklical bravec dolgoletnega osebnega slugo dr. Korošca, Glaviniča ter je potrkal na vrata in ga klical: „Gospodine pretsjedniče, gospodine pretsjedniče, brijač je došao!“ Toda odgovora zopet ni bilo. Tedaj je njegov osebni sluga v težki slutnji brez dovoljenja odprl vrata njegove spalnice. Zagledal dr. Korošca na postelji obrnjenega na desno stran, kako mirno in spokojno spi. Njegov sluga Glavinič ga je zopet pričel klicati: „Gospodine pretsjedniče!“ Ker ni dobil nobenega odgovora, ga je prijel za roko, ki je še bila topla in tudi obraz mu je bil še rahlo rdeč. Toda dr. Korošec je bil že v polni nezavesti, *zadela ga je srčna kap*. Sluga je takoj stopil k telefonu in pozval zdravnike.

Nekoliko minut pozneje so prišli trije zdravniki, da bi mu nudili svojo pomoč. Toda bilo je vse brez uspeha. Bivši predsednik kraljevske vlade, predsednik senata, dolgoletni minister v različnih področjih in sedanji minister prosvete in voditelj Slovencev je bil že mrtev. Zdravniki so mogli samo okrog 7. ure ugotoviti le smrt. Njegov mili obraz in mehke roke so trudno ležale na postelji. Mrtvaška sveča je zagorela ob ugaslem dragocnem življenju voditelja slovenskega naroda...

Kakor hitro je bila ugotovljena smrt, so takoj obvestili o tem njegove prijatelje in sodelavce v Beogradu. Čez nekoliko minut so prišli na njegovo stanovanje senator Franc Smodej, pomočnik ministra prosvete Boško Bogdanovič, bivši minister prosvete Magaraševič, urednik in beograjski dopisnik „Slovenca“ Joško Krošelj, šef kabineta v kabinetu dr. Korošca, dr. Nikola Pavlič in mnogi drugi. O njegovi smrti so takoj obvestili kraljevski dvor, predsednika kraljevske vlade, posamezne ministre in številne prijatelje dr. Korošca v Beogradu, Ljubljani in posameznih mestih Slovenije.

Novica o nenadni smrti priljubljenega politika in državnika je na vse porezno delovala. Saj nihče ni pričakoval tako krutega udarca, ki je zadel s tem celo državo. Saj je pokojni dr. Korošec užival spoštovanje pri vseh, tudi pri političnih nasprotnikih, ki so mu priznali njegovo brezmejno in nesebično ljubezen do države, ker je bil vsem ljudem vse. Vsi, najvišji državni dostojanstveniki in tudi najbednejši cestni pometač so z enakim spoštovanjem pozdravljali voditelja Slovencev, ker je znal biti z njimi tako domač in preprost. Imel je za vsakega odprto srce in razumevajočo dušo za težave.

Minister brez listnice dr. Milha Krek je večer pred njegovo smrtjo odpotoval v Ljubljano potem, ko se je pristrčno poslovil od dr. Korošca, ki je bil izredno dobro razpoložen. Vest o smrti dr. Korošca je dr. Kreka dohitela v Zidanem mostu. Dr. Krek je takoj počakal na brzovlak za Beograd in odpotoval, obenem z banom dr. Natlačenom, senatorjem dr. Kulovcem in bivšim ministrom Snojem nazaj v Beograd.

† Dr. Korošec — mož dela in dožnjek — sad žetve v njegovih rokah na taboru v Črensovcih l. 1938.

Izmed mnogih brzojavk, ki so jih poslali prijatelji pokojnega dr. Korošca iz prestolnega mesta Beograda na razne strani, je bila poslana tudi brzojavka v majhno slovensko naselje Biserjane, rojstno vas dr. Korošca. Tukaj živi namreč njegova najbližja sorodnica sestra, ki s svojima sinovoma, ni nikdar zapustila družinskega ognjišča in še danes kot preprosta ženica sama obdeluje zemljo.

Ko je predsednik vlade dr. Cvetkovič dobil vest o smrti pokojnega dr. Korošca, se je kljub boleznim, ki ga je priklenila na posteljo, sam javil na stanovanju dr. Korošca in se ves ginjen pozanimal za podrobnosti njegovih poslednjih trenutkov. Takoj je tudi odredil, da bodo pokojnega dr. Korošca pokopali na državne stroške.

Potem je celo predpoldne bilo stanovanje dr. Korošca prepolno njegovih prijateljev, ministrov in sodelavcev, zlasti je bilo tudi mnogo Slovencev. Eden izmed njegovih najprisrčnejših prijateljev, senator dr. Franc Smodej, je globoko prevzet dejal: „S smrtjo dr. Korošca je izgubila država mnogo. Mi Slovenci smo izgubili z njim svojega očeta, največjega dobrotnika, delavca in voditelja. Za dr. Korošcem ne bo nastala samo med Slovenci, ampak v vsej državni politiki vrzel, ki je ne bo mogoče nadomestiti. Njegovo dobro srce, njegova ljubezen do revežev in tlačanih, njegova skrb za vse naše kulturne, gospodarske in socialne ustanove, njegova neutrudljiva delavnost in skrb za bodočnost našega naroda, naj bo opomin in vzor vsem nam, političnim in javnim delavcem, če hočemo orati brazdo naprej tam, kjer je omahnila njegova roka.“

Mrtvega voditelja Slovencev so nato oblekli v črni mašni plašč, v roke mu dali križ in prste pa opleli z rožnim vencem, njegovo posteljo pa posuli z rdečimi nagelji, ki jih je pokojni dr. Korošec tako rad imel. Njegove posmrtno ostanke so potem položili v težko kovinsko rakev, ga odpeljali v bolnišnico, kjer so ga balzamirali.

Še pred tem pa je prišel Nj. Visočanstvo knez Pavle in ko je zagledal dr. Korošca, kako negibno spi, ga je najprej pokropil z blagoslovljeno vodo nato je obstal globoko ginjen molče nekaj minut ob postelji. Navzoči so videli, kako je bil knez namestnik Pavle hudo presenečen in prevzet, posebno, ker je še bil dr. Korošec prejšnji dan ves nasmejan na slavi Nj. Vel. kralja na dvoru. Knez namestnik je dejal senatorju Smodeju: „Njegova izguba je velika izguba. Z njim nisem izgubil samo velikega državnika, ampak dobrega osebnega prijatelja.“

Zadnje slovo od Beograda...

Po balzamiranju so prenesli truplo dr. Korošca senatno dvorano. Nešteto zelenja in sveč je obkrožalo mrtvaški oder pokojnika. Pred odrom pa so bila položena številna visoka odlikovanja, ki si jih je pridobil pokojni dr. Korošec. V senatu je bilo njegovo truplo na mrtvaškem odru od sobote pa do nedelje do dveh popoldne. Ob tej uri je namreč bil pogreb v Beogradu, ko so posmrtno ostanke dr. Korošca prenesli na poseben vlak, da jih odpeljejo v Slovenijo. Krsta ima dva pokrova. Prvi je steklen, da ljudje lahko vidijo in neprodušno

Z mladostno kretnjo in fantovskim nasmehom odzdravlja † dr. Korošec ljudstvu Slovenske Krajine na veličastnem taboru v Črensovcih.

zapira rakev. Na ta pokrov je prišel kovinski pokrov. Zatem so se začele pogrebne molitve, usmiljenke pa so zapele vedno lepo pesem: „Vigred se povrne,“ ki je privabile navzočim solze v oči. Vojaška godba je zaigrala žalno koračnico. Med ogromnimi množicami, ki so spremljale pokojnega na zadnji poti, je 40 slovenskih fantov nosilo na blazinah Korošceva najvišja odlikovanja. Za njimi je šla številna duhovščina, vojaška in častna četa slovenskih fantov. Šest črnih konj je peljalo krsto pokojnega voditelja Slovencev. Nad 60 velikih in krasnih vencev, katere so darovali Korošcevi prijatelji, so nosili slovenski fantje. Krasna sta bila venca Nj. Vel. kralja in kneza namestnika Pavla. Prvi je bil iz belih nageljev in vrtnic, drugi pa iz rdečih nageljev in vrtnic. Na pogrebu je zastopal kraljevi dvor kraljevi namestnik dr. Perovič.

Po opravljenih pogrebnih molitvah se je v imenu senata poslovil bivši minister g. Magaraševič, ki je poveljeval velike zasluge pokojnega dr. Korošca za Jugoslavijo in slovenski narod. Zlasti je poudaril, da je bil velik slovenski rodoljub in zvesti sin slovenskega naroda, ki je vedno znal čuvati slovensko narodno samostojnost, a na drugi strani ves gorel za skupno jugoslovansko državo. V imenu kraljevske vlade se je poslovil gradbeni minister g. Danilo Vulovič in je poudaril, da je bil dr. Korošec prvovrsten borec za svobodo vseh Jugoslovancev. Zlasti je bil vse svoje življenje borec za mir in za mednarodno sodelovanje, da bi se na ta način uveljavila mednarodna načela pravičnosti. Na kolodvoru se je poslovil od njega pomočnik prosvetnega ministra Boško Bogdanovič in je poudarjal, da je nenadna smrt zadela sredi ogromnega dela v naši prosvetni politiki, ker je vedel, da je prosvetno in kulturno stanje izhodna točka za vsak gospodarski napredek in narodno blagostanje.

Nato so slovenski fantje vzdignili krsto in jo položili v pripravljen vagon, ki je bil ves odtel v črno. Slovenski narodni voditelj je zadnjikrat in za vedno zapustil Beograd, za njim pa je zrla s solznimi očmi nešteta množica prijateljev in ljudi...

Življenje in veliko politično delo voditelja Slovencev dr. Korošca

Dr. Anton Korošec se je narodil v kmečki hiši 12. maja 1872. v Biserjanah pri Sv. Juriju ob Ščavnici, kjer je obiskoval tudi osnovno šolo. Gimnazijo je obiskoval v Ptuj in Mariboru kot gojenec dijaškega semenišča in tam je tudi leta 1895. dovršil bogoslovje. Najprej je kaplanoval na Sladki gori pri Ponikvi, nato pa v Marenbergu. Pozneje je bil imenovan za prefekta dijaškega semenišča v Mariboru, a l. 1905. je bil promoviran za doktorja bogoslovja v Gradcu.

Pokojni dr. Korošec je imel zelo spretno roko. Že v Mariboru je sodeloval pri raznih listih, zlasti pri „Slovenskem gospodarju“. Kot bogoslovec se je spoznal s † dr. Krekom in je sodeloval pri tedanjem listu bogoslovcev „Lipici“ s socialnimi članki. Pozneje je postal glavni urednik „Slov. gospodarja“ in je pod njegovim uredništvom poskočilo število naročnikov od 1700 na 4000. Kot urednik je bil zaradi napadov na Nemce v člankih in pesmih obsojen na šest mesecev zapora. Toda cesar Franc Južef ga je pomilostil na denarno kazen 1000 forintov. Zoper nemškutarskega „Štajerca“ je s pomočjo svojih političnih sodelavcev ustanovil štirinajstnevnik „Naš dom“, ki ga je urejeval dr. Korošec sam. Število naročnikov „Našega doma“ je takoj v začetku naraslo na 10.000 in je postal glasilo mladinskega in političnega gibanja. Odlučno je delal tudi zato, naj se osnuje slovenska politična ljudska stranka. Nastopil je v katoliškem socialnem pokretu in je 1906. postal poslanec v avstrijskem državnem zboru, kar je ostal do razsula avstro-ogrskemu monarhiji. L. 1909. je bil dr. Korošec tudi izbran za predsednika Slovenskega kluba v državnem zboru in kot tak se je začel boriti za uresničitev jugoslovanske državne ideje. V tem ima dr. Korošec in pokojni ljubljanski škof dr. Jeglič največ zasluga za uresničitev jugoslovanske ideje ki ga je slovensko ljudstvo sprejelo ter mu prinesel svobodo. L. 1917. je bil ustanovljen Jugoslovanski klub, v katerem je bil za predsednika izvoljen dr. Korošec. In kot predsednik tega kluba je potem prečital v dunajskem parlamentu znano zgodovinsko majsko deklaracijo z 200.000 podpisov slovenskega naroda, ki je zahteval svojo svobodo. L. 1918. je bilo v Zagrebu osnovano Narodno vijeće Slovencev, Srbov in Hrvatov in je zopet predsedoval dr. Korošec. Kot tak je potoval v Ženevo in se tam sestel s Pašičem in Trumbičem, nato v Pariz, da je uredil in si pridobil politike zavezniških držav za svojo idejo. Zato ni mogel 1. decembra 1918. leta biti v Beogradu, ko je bilo proglašeno zedinjenje Srbov, Hrvatov in Slovencev, pač pa je bil takoj po svojem prihodu proglašen za podpredsednika nove vlade. V naslednjih letih je bil prometni minister in minister za prehrano in obnovo zemlje. L. 1923. je Slovenska ljudska stranka dobila od 26 mandatov 21. Tako je dr. Korošec

Nedela

Štrta v adventi

V petnajsetem leti vladanja cesarsa Tiberija, kda je bio Pontij Pilat poglavnik Judeje i Herod, četrti oblastnik Galileje i njegov brat, Filip, četrti oblastnik Iturije i Trachonitide i Lyzania, četrti oblastnik Abilineje, kda sta bila velikiva duhovnika Anna i Kajfa: i Gospod gučao Ivani, Zakarijomi sini, vu püstini. I prehodo je vso jordanško pokrajino i oznanjao krst pokore za odpušćanje grehov, kak je pisano vu knigi govorov proroka Izaiasa: „Glas krićega vu püstini, pripravljajte pot Gospodovo; zravajte njegove steze; vsaki dol naj se napuni i vsaki breg i gumila naj se zniža; i kriva bodo ravna i ostre gladke poti i bo vidilo vse človeštvo zveličanje bože.“ (Luk. 3. 1—6.)

„Pripravite, pot Gospodovo!“ Ta klic velja tudi nam zdaj v adventu. Še dva dni in praznovali bomo preveseli praznik Jezusovega rojstva, njegovega prvega prihoda na zemljo. Spodobi se, da obhajamo vesele božične praznike s čistim srcem. Kako bi mogel kdo obhajati Božič resnično krščansko in veselo, če je v smrtnem grehu, v sužnosti satana sovražnik božji?

„Storite sad pokore,“ nam kliče Janez. Kaj to pomeni? Sad pokore je poboljšanje. „Po njih sadu jih boste spoznali,“ je rekel Jezus. Po sadu tudi lahko spoznamo, kakšne so spovedi.

Presodi danes ti sam, kakšne so tvoje spovedi! Ali je po spovedi kaj trajnejšega poboljšanja kakor samo za par dni? Ali si mogoče po vseh spovedih vedno enak? Ali se ne spoveduješ že leta in leta vedno istih grehov! Kje so sadovi spovedi? Kje je poboljšanje? In če nobenega poboljšanja ni, kaj ti pomagajo vse spovedi?

Pa onim, ki si prizadevajo lepo živeti in imajo le male pogrške, je bolj težko pokazati očitne sadove poboljšanja, — ker so že poboljšani. Seveda se morajo še vedno boljšati! Vseh malih pogrškov se sicer ni lahko varovati. A vendar zato hodijo k spovedi, da bi se tudi teh čim bolj otresli in kar mogoče lepo živeli. Tudi ne smejo imeti vedno istih, četudi malih, napak — ker to bi bil znak da od svojih spovedi nimajo potrebnega sadu. Tudi tem velja: po njih sadu jih bodo spoznali — namreč kakšne so njim spovedi.

Ne pozabil Brez truda, brez sile, brez zatajevanja in premagovanja v dobrem ni mogoče napredovati, se človek svojih prirojenih napak ne more vznebiti.

Le kolikor se boš premagal, toliko boš napredoval.

„Storite vreden sad pokore!“ Ta opomin velja torej tudi nam vsem.

K zornicam

Minila je jesen, ta lepi letni čas, ko je ozračje rjavo od rumenega listja, ki tiho odpada in skrivnostno pošumeva ob poteh. Sonce komaj prodira jutranjo meglo. Vsi sveti so že davno za nami. Po sveti Katarini se dnevi precej krčijo, da mora gospodar kmalu po obedu na gumno, če hoče še za svetla polagati in napojiti živino. Ljudje posedavajo ob topli peči in opravljajo drobna dela kar v sobi.

Sedaj je čas pogostih obiskov. Sosedje se obiskujejo v krč, ribajo zelje in repo, luščijo koruzo, lupljejo seme ter češejo perje. Drugi zopet vežejo brezove metle in pletejo košare ali popravljajo grablje in rasohe za poletno košnjo.

Advent je tu. Po nekod so očetje in matere v skrbeh kako in kaj bo s sinom ali dekletom, če morda že letos ne dobe zeta?

Po večerih čitajo in se pogovarjajo o tem in onem. Predno se odpravijo k počitku, se še domenijo, kateri izmed članov pojde jutri k zornicam.

Otroci, čeprav so po navadi zjutraj radi zaspani, k zornicam radi hodijo. Posebno lepo je iti k zornicam, če

leži sneg lep, bel in pršičnat, ki tako lepo škriplje pod nogami ter leskeče v milijonih kristalčkih svetlikajočih se ob soju pozne lune in nešteti jutranjih zvezdi, ki so v mrzlih adventnih dneh posebno očarljivo sevajo s čistega zimskega neba. Po hišah v vasi so okna razsvetljena, kajti skoraj od vsake hiše nekdo gre k zornicam. Pri zornični maši je tako lepo in skrivnostno. Kako lepo donijo zvonovi v zgodnjih jutranjih urah in vabijo, vabijo. Kako veličastno se glasijo orgle in kako lepo je ljudsko petje v adventu „Vi oblaki ga rosite“ ali „Je angel Gospodov oznanil Mariji“. Kako veličastno doni pesem v zgodnje zimsko jutro, ko poje vse, mlado in staro, da še dedeki in mamice pozabijo na čislo — rožni venec, ki jim sicer tako rad drsi med prsti.

Kolikokrat se spomnim na tiste čase, ko sem še učenček ljudske šole hlačal z očetom k zornicam.

Sosedje smo se po navadi sklicevali in odhajali skupno. Med potjo so se starejši pogovarjali o tem in onem, obujali spomine na preteklo leto, ugibali kaki bodo svetki in kaka bo zima, nova pomlad in poletje ter zemlje sadovi. Tudi tedaj je bila voj-

H. D. župnik:

Nekaj o prekmurski družini

Pogoji za lepo pripravo na zakonsko življenje:

1. *Dečko in dekle se naj ženita takrat, ko sta za to duševno in telesno zrela*, to je po izjavi strokovnjakov okoli 25. leta. Fant mogoče malo pozneje, dekle pa malo prej. Če se poročita pred to dobo, ne moreta dati otroka, ki bi imel zdravo dušo v zdravem telesu. Negodno drevo rodi samo negoden sad. To velja še bolj za nedozorele starše. Tukaj je treba enostavno prelomiti z dosedanjo slabo navado, da se dekle poroči že z 18. letom, nekatere pa še prej. — Kdo je pa poklican, da to slabo navado pri nas odpravi? Država! Dobro bi bilo, ko bi izdala zakon, s katerim bi bilo prepovedano premladim ženiti se. Toda od nje tega ne čakajmo. Potem pa ostanejo starši. Da, oni imajo oblast, ki jim jo je Bog dal, da poskrbijo, da se bodo otroci srečno poročili, torej ne premladi. Starši ne smejo dovoliti, da bi se njihovi otroci premladi ženili. In potem se tudi ne bodo. Posebno starši, ki imajo dekleté, naj nikdar ne dovolijo, da bi za njo kdo hodil pred 23. letom. Nič se ni treba bati, da se pozneje, ne bo mogla poročiti. Če bodo vsa dekleta čakala do 23. leta (kakor je to v navadi na Štajerskem) se bodo dečki ravno tako zanje topli, kakor se zdaj včasih stepejo.

2. *Pred zakonom morata fant in dekle živeti čisto, zdržno življenje*. Kdo pa naj zato poskrbi? Zopet starši. Mladi sami ne morejo priti srečno skoz takozvana nora leta, če jim starši k temu ne pomagajo. Pomagajo pa jim med drugim tudi tako, da jim ne dovolijo iskati nevarne prilike. Torej starši, ki imajo sina, ne smejo nikdar

dovoliti, da bi sin ponočeval. Ker ravno ponočevanje pokvari največ naših dobrih dečkov. Starši pa, ki imajo dekleté, ne smejo pustiti, da bi hči spala v zadnji hiši sama, pa tudi če je mlajša sestra z njo ni varno. Sestra zaspi in tako je zadnja hiša s svojim mirom zavita v temo kakor magnet, katerega moč seže daleč tja do konca vasi, ali pa celo v drugo vas. Če bi stene zadnje hiše mogle povedati, kaj vse so videli, ko so oče in mati sladko spali v prednji hiši, bi mnogokrat kar ostrmeli! Pa so se dečki nekje pogovarjali, kako se bodo ženili, če ne bodo mogli ponoči k dekletom! Zakaj pa ravno ponoči tako silijo k dekletom? Zakaj se bojijo dneva? Zato, ker se bojijo, da bi sonce razkrilo njihova dejanja, ki jih temna noč zakriva. Zakon je nekaj svetega, saj je zakrament, zato se človeku ni treba sramovati in se skrivati v temno noč, ko si išče zakonski par. Kdor hodi po poštenih poti, hodi po dnevi, da ga vsak lahko vidi. Zato pošten dečko nikdar ne išče prilike, da bi se skrival in s svojim dekletom prišel skupaj na samem, ampak gre v hišo, kjer so oče in mati in se z njimi razgovarja, kadar je potrebno, o najvažnejši stvari, o bodočem zakonu. Mnog zakon bi bil veliko srečnejši, ko bi se nanj pošteno pripravljali.

Naj te misli vsaj nekoliko prispjevajo k lepši bodočnosti našega prekmurskega ljudstva! (Konec)

(G. župniku javno sporočamo, da velik krog zvestih čitateljev njegovih člankov glasno govori, da mora g. župnik še in še prijeti za pero. To čitatelji pričakujejo. — Uredništvo).

Po Slovenski Krajini

Se zavedaš svoje dolžnosti? Blizamo se zatonu starega leta. Na obzorju že vstaja novo leto in s tem bomo tudi mi stopili na novo pot. In na tej poti potrebuje vsak človek svetovalca in spremljevalca, ki mu kaže pravo smer, da kam ne zaide. In kdo ti bo to pokazal? Dober časopis in dobra knjiga. Živimo v času, ki je poln najrazličnejših dogodkov, a je vendar tako zamotan, da je potrebno čitatelju pokazati pravilno sliko in podobo preurejajočega sveta. O vsem tem boste čitali v „Novinah“ — Zato pa pojdi sedaj ob začetku novega leta na delo za naš domači list! Pokaži „Novine tudi drugim, ki še niso naročeni na nje. Zlasti skleni, da pridejo „Novine“, najbolj razširjeni tednik v Slov. Krajini, v vsako našo družino. S porastom števila naročnikov nam bo omogočeno pošiljanje osemstranskih „Novin“ med vas. To je urednikova želja! Na delo z združenimi močmi!

S. K. A. D. „Zavednost bo imela 28. t. m. v M. Soboti svoj redni sestanek in sicer v Martinišču ob 9. uri. —

na in marsikateri se je bal, da jo bo še skusil. Letošnje leto zopet tarejo moške in dečke iste skrbi.

Ko smo prispeli v cerkev, je bila že razsvetljena in polna vernikov. Glasno so že molili rožni venec, veseli adventni del. Ko je pa pristopil pokojni gospod župnik k lepo razsvetljenemu oltarju smo kakor na povelje popodali pred Najsvetejšim na kolena in zadonel je slovesen „Tantum ergo“, ki ga je pela vsa cerkev iz polnih grl. Mravljinci so spreletavali človeka tako lepo dovtzno je kipel pesem proti cerkvenemu oboku.

Proti koncu maše se je začelo dlaniti. Jutranji Ave je pozlačevala prebujajoča se zarja na vzhodnem robu lendavskih goric in se razlivala, kakor tekoče zlato čez nebeški obok in rosila na zemljo. Ko smo odhajali proti domovom je že sončni žar plul preko snežnih poljan ter drsel preko zasneženih poljan in se lesketal v oknih pod skromnimi vaškimi strehami, iz katerih se je kadilo. Že ob pogledu na dim se mi je zdelo, kako topla bo domača soba, ko se vrnem ves premražen.

Le kam so šli lepi mladostni dnevi!

Rous Štefan.

Glavne točke programa: 1. Vprašanje našega tiska; 2. Naši nasprotniki; 3. Slučajnosti. Ker je program sestanka izredne važnosti za naše domače razmere, vabimo vse gg. starešine in tovariše akademike, da se sestanka z gotovostjo udeležijo. — Tovariši član storite svojo dolžnost! — Z Bogom za narod! — Odbor.

NE POZABITE,

da imam v največji izbiri in stalno v zalogi

RADIOAPARATE

najboljših znamk,

ŠIVALNE STROJE,

PISALNE STROJE,

KOLESA in GUME

še vse po nizki ceni

Štivan Ernest

Telefon št. 39. M. SOBOTA

Novi srezki načelnik v Lendavi. Dosedanji načelnik lendavskega sveta g. Miloš Grabrljan je dodeljen bankski upravi v Novem Sadu, njegovo mesto pa je zavzel g. Vertovšek Stan-ko, dosedanji podnačelnik sobočkega sreza. G. Rljavec, podnačelnik lendavskega sreza pa je prevzel posle v istem svojstvu v Soboti.

Občni zbor Družbe sv. Rafaela za varstvo izseljencev iz Slov. Krajine v Črensovcih se bo vršil v petek 27. decembra 1940. ob 9 h v Našem domu v Črensovcih. Dnevni red je naslednji: 1. Čitanja zapisnika zadnjega občnega zbora 2. Poročila odbornikov. 3. Sprememba pravil in pristop k Slov. izseljenki zvezi. 4. Volitev novega odbora. 5. Slučajnosti. S tem so povabljeni vsi člani družbe, da se občnega zbora udeležijo. Vprašanje izseljencev je za naš narod izredno važno vprašanje, zato Družba sv. Rafaela, ki je s svojim nesebičnim delom za naše izseljence že mnogo dobrega storila, zasluži, da jo v delu podpro vsi sloji naroda. Včlanite se v tej družbi in udeležite se občnega zbora! — Predsednik.

Na prodaj imam

suha, naribana jabolka, suhe hruške, fino salato po nizki ceni. Oglasite se ob vsakem času pri meni:

Cuk Bara, Vel. Polana, h. št. 115.

